

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง และ 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากร คือ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำนวน 440 คน ผู้วิจัยได้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางสำเร็จรูป เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (อ้างถึงใน ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2550, หน้า 51) ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน จากนั้นสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability sampling) ด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ของผู้ปกครอง โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) วิเคราะห์ระดับความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้ t-test สำหรับตัวแปรที่จำแนก 2 กลุ่ม และ F-test (One-way ANOVA) สำหรับตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป และเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Fisher (Fisher's least – significant different) (LSD.)

ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง จำแนกตาม เพศ อายุ ความเกี่ยวข้อง อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษา

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ความเกี่ยวข้อง อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษา โดยพบว่า

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาเพศชาย จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 98 ราย คิดเป็นร้อยละ 49 รองลงมา 31-40 ปี จำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 24 มากกว่า 50 ปีขึ้นไป จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5 และกลุ่มอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5

ความเกี่ยวข้องกับนักเรียน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบิดา-มารดา จำนวน 160 ราย คิดเป็นร้อยละ 80 รองลงมาเกี่ยวข้องเป็นปู่-ยา/ตา-ยาย จำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 12 ลุง-ป้า/น้า-อา จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 5 และเป็นพี่ชาย/สาว จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 3

อาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง จำนวน 143 ราย คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาอาชีพอื่นๆ จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 9 รองลงมารับราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้างของรัฐจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 3 และประกอบอาชีพพนักงานหน่วยงานเอกชน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1

รายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 124 ราย คิดเป็นร้อยละ 62 รองลงมามีรายได้ 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมามีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป จำนวน 90 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.5 และมีรายได้ 21,000 – 30,000 บาท จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 107 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.5 รองลงมาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.5 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ปริญญาตรี จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 5 อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1 และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.5

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง

พบว่าผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =3.27, S.D. = .81) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติด 2 ด้าน อยู่ในระดับสูง โดยด้านการสร้าง

ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}=3.70$, S.D. = .90) รองลงมาด้านการให้การศึกษา ($\bar{X}=3.52$, S.D. = .83) และการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพจิต จำนวน 3 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}=3.13$, S.D. = .99) รองลงมาด้านการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}=3.06$, S.D. = 1.01) และด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X}=2.95$, S.D. = 1.05) ตามลำดับ และเมื่อแยกเป็นรายชื่อ ของด้านที่มีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพจิตในสถานศึกษา ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้

ด้านการให้การศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.52$, S.D. = .83) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ในข้อการเข้าร่วมประชุมกับโรงเรียนเพื่อหาแนวทางป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับสูงโดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ($\bar{X}=3.75$, S.D. = .96) รองลงมา การอนุญาตให้ครูพานุตรหลานไปทัศนศึกษาในสถานที่เกี่ยวข้องกับกาบำบัดยาเสพติด อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.58$, S.D. = 1.43) รองลงมาการได้เป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของอันตรายจากยาเสพติด ($\bar{X}=3.57$, S.D. = .96) เช่นกัน

ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.95$, S.D. = 1.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดยพบว่าในข้อการให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการหาเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอันตรายของยาเสพติดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ($\bar{X}=3.18$, S.D. = 1.28) รองลงมา การเข้าร่วมทำงานจัดปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดและการป้องกันยาเสพติดให้นักเรียนที่เข้าใหม่และจบการศึกษา ($\bar{X}=2.94$, S.D. = 1.29)

ด้านการจัดกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.06$, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และมีหนึ่งข้อที่อยู่ในระดับสูง คือการสนับสนุนให้บุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการต้านยาเสพติด ($\bar{X}=3.69$, S.D. = 1.17)

ด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.13$, S.D. = .99) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และมีหนึ่งข้อที่อยู่ในระดับสูง คือ การให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการแนะแนวการเรียนต่อและประกอบอาชีพในอนาคตให้กับนักเรียน ($\bar{X}=3.53$, S.D. = 1.15)

ด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.70$, S.D. = .90) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ในข้อหากพบว่าบุตรหลานใช้ยาเสพติดผู้ปกครองยินดีให้โรงเรียนช่วยนำบุตรหลานเข้ารับกาบำบัดเพื่อเลิกยาเสพติดอยู่ในระดับสูงโดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ($\bar{X}=4.04$, S.D. = 1.17) รองลงมา ยินดีเข้าร่วมอบรม หากโรงเรียนมีโครงการอบรมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวเพื่อให้ลูกหลานห่างไกลยาเสพติด อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.94$, S.D. = 1.13) รองลงมาข้อ

การให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการสังเกตพฤติกรรมของบุตรหลานขณะอยู่ที่บ้าน เพื่อไม่ให้บุตรหลานข้องเกี่ยวกับยาเสพติด (\bar{X} = 3.74, S.D. = 1.13) เช่นกัน

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐาน ผู้ปกครองที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำแนกตามเพศ พบว่าผู้ปกครองที่มีเพศแตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าเพศชาย (\bar{X} = 3.39, S.D. = .68) มีระดับค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดสูงกว่าเพศหญิง (\bar{X} = 3.17, S.D. = .88) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้ปกครองที่มีเพศแตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติด ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าเพศชาย (\bar{X} = 3.12, S.D. = .94) มีระดับค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดสูงกว่าเพศหญิง (\bar{X} = 2.81, S.D. = 1.10) และพบว่า อายุ ความเกี่ยวข้อง อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษาแตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง

การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง

พบว่าผู้ปกครอง โรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.27, S.D. = .81) เนื่องจากจากผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่ต่ำสุดสูง (ระดับประถมศึกษา: ร้อยละ 53.5) ทำให้ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง อาชีพ (ร้อยละ 71.5) และมีรายได้ค่อนข้างน้อย (รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท : ร้อยละ 62) ผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวมากกว่าการเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมป้องกันปัญหา ยาเสพติดกับทางโรงเรียน เพราะเหตุนี้จึงทำให้ผู้ปกครองโรงเรียนรื้อหว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหา ยาเสพติดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรวิทย์ อรรถโกวิทชาติ (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง โรงเรียน และชุมชนต่อการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในเขตดิ่งชั้น กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครอง ไม่มีเวลาร่วม ทำกิจกรรมกับ โรงเรียนและชุมชน เช่นเดียวกับงานวิจัยอุษา สุภาพ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมป้องกันปัญหาข่าในสถานศึกษาของผู้นำชุมชนในจังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้นำมีส่วนร่วมการป้องกันปัญหาข่าในสถานศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติด 2 ด้าน อยู่ในระดับสูง โดยด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}=3.70$, S.D. = .90) รองลงมาด้านการให้การศึกษา ($\bar{X}=3.52$, S.D. = .83) และการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติด จำนวน 3 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}=3.13$, S.D. = .99) รองลงมาด้านการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}=3.06$, S.D. = 1.01) และด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X}=2.95$, S.D. = 1.05) ตามลำดับ

การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรวิหัววิททยาคม จังหวัดอ่างทอง แยกเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการให้การศึกษา

พบว่าผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิททยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการให้การศึกษาในข้อการเข้าร่วมประชุมกับ โรงเรียนเพื่อหาแนวทางป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับสูงโดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ($\bar{X}= 3.75$, S.D. = .96) เนื่องจากข้อนี้ผู้ปกครองจะสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองง่ายกว่าข้ออื่น โดยการเข้าร่วมประชุมในระยะเวลาที่โรงเรียนกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรวิทย์ อรรถ โกวิทชาติ (2542, หน้า 73) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง โรงเรียน และชุมชนต่อการป้องกันการเสพข่าของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในเขตดิ่งชั้น กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครองยินดีที่จะเข้าร่วมประชุมกับงานที่โรงเรียนจัดขึ้นเกี่ยวกับการร่วมหาแนวทางป้องกันปัญหาเสพติด รองลงมา การอนุญาตให้ครูพานุตรหลานไปทัศนศึกษาในสถานที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดยาเสพติด อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}= 3.58$, S.D. = 1.43) รองลงมา คือ การเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของอันตรายจากยาเสพติดอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.57$, S.D. = .96) เช่นกัน

ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร

พบว่าผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิททยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองส่วนมีการศึกษาไม่สูงมากนักอาจมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของยาเสพติดไม่ลึก จึงไม่มั่นใจในการที่จะให้ข้อมูลข่าวสารกับทางโรงเรียน โดยพบว่าในข้อการให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการหาเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอันตรายของยาเสพติดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ($\bar{X}=3.18$, S.D. =

1.28) รองลงมา การเข้าร่วมทำงานจัดปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดและการป้องกันยาเสพติดให้นักเรียนที่เข้าใหม่และจบการศึกษา ($\bar{X}=2.94$, S.D. = 1.29) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโกศล อินทวงศ์ (2550, หน้า 143) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา สังกัด สถาบันอาชีวศึกษา ภาคตะวันออก พบว่า ผู้ปกครองมีการจัดเอกสารหรือตำราหรือนำไปชมนิทรรศการให้เห็นโทษหรือพิษภัยของสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการจัดกิจกรรม

พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรม ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และมีหนึ่งข้อที่อยู่ในระดับสูง คือ ข้อการสนับสนุนให้บุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการด้านยาเสพติด ($\bar{X}= 3.69$, S.D. = 1 .17) อาจเนื่องจาก ผู้ปกครองส่วนใหญ่มองว่าการสนับสนุนให้บุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ แต่หากจะให้ผู้ปกครองเข้ามาเป็นผู้ร่วมจัดกิจกรรมเป็นการเสียเวลาในการทำงานจึงทำให้การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรวิทย์ อรรถโกวิทชาติ (2542, หน้า 66) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง โรงเรียน และชุมชนต่อการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา

พบว่าผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และมีหนึ่งข้อที่อยู่ในระดับสูง คือ การให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการแนะแนวการเรียนต่อและประกอบอาชีพในอนาคตให้กับนักเรียน ($\bar{X}= 3.53$, S.D. = 1.15) เนื่องจากผู้ปกครองอาจคิดว่าการให้การแนะแนวและคำปรึกษาคควรเป็นหน้าที่ของครูประจำชั้นหรือครู จึงทำให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการให้การแนะแนวและคำปรึกษาต่อการป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโกศล อินทวงศ์ (2550, หน้า 143) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา สังกัด สถาบันอาชีวศึกษา ภาคตะวันออก พบว่า ผู้ปกครองให้คำแนะนำอบรมสั่งสอนให้เห็นโทษหรือพิษภัยของสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว

พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว ในข้อหากพบว่าบุตรหลานใช้ยาเสพติด

ผู้ปกครองยินดีให้โรงเรียนช่วยนำบุตรหลานเข้ารับการบำบัดเพื่อเลิกยาเสพติดอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น (\bar{X} = 4.04, S.D. = 1.17) เนื่องมาจากครอบครัวเป็นมีความใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่าทางโรงเรียน สามารถช่วยสอดส่องเป็นหูเป็นตาในการสังเกตพฤติกรรมของบุตรหลานได้มากกว่าทางโรงเรียน จึงทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติดด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจาริภรณ์ บัณฑิตยอนันต์ (2552, หน้า 56) ได้ศึกษาเรื่องการป้องกันการใช้จ่ายยาเสพติดในสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร พบว่า การที่ผู้ปกครองมีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานก็จะทำให้บุตรหลานไม่ไปทดลองใช้ยาเสพติดตามคำชักชวนของเพื่อน รองลงมา ยินดีเข้าร่วมอบรม หากโรงเรียนมีโครงการอบรมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวเพื่อให้ลูกหลานห่างไกลยาเสพติด อยู่ในระดับสูง (\bar{X} = 3.94, S.D. = 1.13) รองลงมาขอการให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการสังเกตพฤติกรรมของบุตรหลานขณะอยู่ที่บ้านเพื่อไม่ให้บุตรหลานข้องเกี่ยวกับยาเสพติด อยู่ในระดับสูง (\bar{X} = 3.74, S.D. = 1.13) เช่นกัน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐาน ผู้ปกครองที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา กรณีศึกษา โรงเรียนรั้วบัววิฑูรย์ จังหวัดอ่างทอง แตกต่างกัน

พบว่า ผู้ปกครองที่มีเพศแตกต่างกันมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าเพศชาย (\bar{X} = 3.39, S.D. = .68) มีระดับค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติดสูงกว่าเพศหญิง (\bar{X} = 3.17, S.D. = .88) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ปกครองที่มีเพศแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าเพศชาย (\bar{X} = 3.12, S.D. = .94) มีระดับค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติดสูงกว่าเพศหญิง (\bar{X} = 2.81, S.D. = 1.10) อาจเนื่องมาจากเพศชายมีความเป็นผู้นำหรือส่วนใหญ่จะเป็นหัวหน้าครอบครัว มีอำนาจในการตัดสินใจ มีความแข็งแรง มีความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในเรื่องของยาเสพติดมากกว่าเพศหญิงจึงพร้อมมีส่วนร่วมกับโรงเรียนต่อการป้องกันปัญหาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอุษา สุภาพ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมป้องกันปัญหาบ้ำในสถานศึกษาของผู้นำชุมชนในจังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้นำที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมการป้องกันปัญหาบ้ำใน สถานศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และงานวิจัยของ วู้ดแมน (Woodman, 1993, Abstract) ได้ศึกษารูปแบบการเข้าร่วมในการให้การศึกษาเรื่องแอลกอฮอล์ และยาเสพติดชนิดอื่นในโครงการป้องกันยาเสพติด พบว่า เพศมีผลต่อความแตกต่างในการเข้าร่วม โครงการค่ายป้องกันยาเสพติด เช่นกัน จากงานวิจัยข้างต้น เพราะ

เพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันทั้งลักษณะกายภาพ จิตใจ อารมณ์ โดยเฉพาะเพศชายที่มีความเป็นผู้นำสูงครอบครัวยุคน้อยเพศชายจึงเป็นหัวหน้าครอบครัว จึงทำให้เพศที่แตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติดในสถานศึกษา ทัศนศึกษา โรงเรียนรื้อหัว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง แตกต่างกัน

และพบว่า ผู้ปกครองที่มีอายุ ความเกี่ยวข้อง อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษา แตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ว่าจะช่วงอาชีพ รายได้ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันอย่างไรแต่ก็มีความห่วงใยในบุตรหลานมากเหมือนกันทุกคน เพราะผู้ปกครองหรือครอบครัวต่างมีความปรารถนาดีกับบุตรหลานเป็นอย่างยิ่งพร้อมที่จะเข้ามามีส่วนร่วมร่วมกับโรงเรียนต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539, หน้า 110-111) ที่กล่าวว่า สังคมไทย ครอบครัว (พ่อ แม่) ยังคงเป็นองค์ประกอบทางสังคมที่มีความสำคัญอย่างมากต่อเด็กและเยาวชน โดยพบว่าในบรรดาตัวแปร ด้านการควบคุมทางสังคมทั้งหมด ตัวแปรความรู้สึกผูกพันต่อบิดา มารดา มีความสัมพันธ์กับการใช้ยาเสพติดติดในระดับที่สูงที่สุด นอกจากนั้นแล้ว สตีเฟนสัน และคณะ (Stephenson and other) (อ้างถึงใน วรวิทย์ อรรถโกวิทชาติ, 2542, หน้า 30) ได้กล่าวว่าการที่จะป้องกันเด็ก ให้พ้นจากการใช้ยาเสพติดและสิ่งเสพติดนั้นตัวแบบอันได้แก่ บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง เป็นผู้มีอิทธิพลต่อนักเรียนได้ ถึงแม้ว่านักเรียนผู้นั้นจะรู้จักวิธีการป้องกันตนเองอย่างดีก็ตาม ในทางกลับกันตัวแบบในครอบครัวใช้ยาเสพติด เด็กนักเรียนก็จะเรียนรู้ว่าสิ่งที่เด็กพบและเห็นนั้นเป็นพฤติกรรมที่ยอมรับจากคนในสังคมได้เช่นกัน จากเหตุผลที่กล่าวมาจึงพบว่า ช่วงอาชีพ รายได้ และระดับการศึกษา แตกต่างกันการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติดไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 ด้านการให้การศึกษา พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรื้อหัว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติด ด้านการให้การศึกษาในข้อการเข้าร่วมอบรมในหลักสูตรป้องกันยาเสพติดที่โรงเรียนจัดขึ้นน้อยที่สุด ดังนั้น สถานศึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรกำหนดเป็นนโยบายหรือระเบียบปฏิบัติที่ให้ผู้ปกครองต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการอบรมในหลักสูตรป้องกันยาเสพติดที่โรงเรียนจัดขึ้น

1.2 ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสาร พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรื้อหัว้าวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาสุขภาพเสพติด ด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสารทุก

ข้ออยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีข้อการเข้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติดที่โรงเรียนจัดขึ้นน้อยที่สุด ดังนั้น สถานศึกษาควรหาแนวทางให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในด้านนี้มากขึ้น เช่น การจัดนิทรรศการขนาดเล็กเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดไว้ตามจุดต่างๆของโรงเรียนที่ผู้ปกครองสามารถมองเห็นเด่นชัด และ มีการจัดประชุมผู้ปกครองช่วยกันระดมสมองหาวิธีเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนได้ตระหนักถึงพิษภัยของยาเสพติดอาจให้ตัวอย่างผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้ยาเสพติด เป็นต้น

1.3 ด้านการจัดกิจกรรม พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทองมีส่วนร่วมต่อการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรม ในข้อการมีส่วนร่วมในการตรวจค้นยาเสพติดภายในโรงเรียนน้อยที่สุด ดังนั้น โรงเรียนควรกำหนดเป็นนโยบายและระเบียบให้มีการส่งตัวแทนของผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจค้นยาเสพติดภายในสถานศึกษา เป็นต้น

1.4 ด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วม ด้านการให้การแนะแนวและคำปรึกษา ในข้อการสนับสนุนเงินให้แก่โรงเรียนในการจ้างผู้เชี่ยวชาญมาให้คำปรึกษาและความรู้ในเรื่องภัยอันตรายจากยาเสพติดแก่นักเรียนน้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองที่โรงเรียนนี้มีรายได้ไม่สูงมากนัก ดังนั้นสถานศึกษาควรจัดหาเงินทุนสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนภายนอก หรือการขอสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญที่มาจากหน่วยงานของรัฐ เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายในเรื่องของค่าตอบแทนวิทยากร เป็นต้น

1.5 ด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า ผู้ปกครองโรงเรียนรวิหัววิทยาคม จังหวัดอ่างทอง มีส่วนร่วม ด้านการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว ข้อยินดีให้ข้อมูลกับโรงเรียนหากพบว่าบุตรหลานไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดน้อยที่สุด ดังนั้น โรงเรียนควรมีการให้ข้อมูลความรู้ที่ชัดเจนแก่ผู้ปกครอง หากพบว่าบุตรหลานเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดผู้ปกครองควรแจ้งให้โรงเรียนรับทราบ โดยโรงเรียนจะมีวิธีการปฏิบัติอย่างไรบ้างกับนักเรียนกลุ่มนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความสบายใจพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายมากขึ้น เช่น ผู้อำนวยการสถานศึกษา ครู ชุมชน และนักเรียน เพื่อให้เห็นถึงปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา อีกทั้ง ได้เห็นแนวคิดและมุมมองของคนอีกหลายกลุ่ม ซึ่งจะมีประโยชน์อย่างมากในการช่วยทำให้ยาเสพติดหมดไปจากสถานศึกษา

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการดำเนินนโยบายการป้องกันและแก้ไข ปัญหาเสพติดทุกชนิดในสถานศึกษา อาจแบ่งศึกษาตามระดับชั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน

2.3 ควรศึกษาเพิ่มเติมกับตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันและ
แก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา เช่น ความไว้วางใจที่ผู้ปกครองมีต่อโรงเรียนในการดูแล
ปัญหายาเสพติด การสื่อสาร ความอบอุ่นของครอบครัว เป็นต้น

2.4 การเปรียบเทียบขนาดของโรงเรียนกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการ
ปราบปรามและป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษา